

Oponentúra diplomovej práce : Úhľadné koridory domečku moci

Sklenený obchod'ák
Exhausting divas
Ležérne sa pozerajú do odrazu v skle, kde vidia svoj odraz prelínajúci sa s panorámou za sklom
Vyprázdnený obchod'ák, miesto kde sme sa stretávali a kričali do prázdnych rohov. Mallgoths
Liminal space
Nemiesto, ktorým len prechádzame, kvôly slasti z prázdnoty vizuálneho šumu
Labyrint kde sa dá skyť
Miesto ktoré sa bliští
Ktoré hnije
Vyprázdnená vitrína - len skeleton
a zrkadlo
Movie set tvojho prežívania
Súčasný svätice
Autoportét a psychoanalýza obchod'áku
Obchod'ák ako kniha- hladkanie a vylyzovanie jeho vitrín

Desire For Communion And Crossing Over

Keď Anne Marie Bedrychová vo svojej textovej diplomovej práci uvádza hlavný *drive* v tvorbe svojho diela, hovorí o intuitívnom a intímnom dialógu s materiálom, s ktorým pracuje. Jej opis pripomína fetišistickú túžbu, ktorá však v slasti a pôžitku z dotyku s erotickým povrchom rozpoznáva sklené úlomky rozbitého. Prechod roztrúsenými sklíčkami spôsobuje alebo jatrí ranky, ktoré sú zahmlené v ešte nerozbalených spomienkach. Ranky sú vykričané do prázdnych rohov sklenenej vitríny — obchod'áku, ktorý sa blisťí zvonka, keď sa oň oprie slnko, a keď zájde, zrkadlí to, čo je vo vnútri.

Vo vnútri sedia, ležia a opierajú sa o blištiace sa plochy polovyzlečené plastové dievčatá — *exhausted divas* alebo súčasné svätice, ktorých ranky nie sú doslovne zobrazené vulvickými tvarmi s vytekajúcou krvou, ako by to bolo na stredovekých vyobrazeniach trpiacich svätých. Namiesto toho sa identifikujeme s ich uhladenou, neporušenou plastovou kožou, vytlačenou 3D tlačiarňou, a s polohami, ktoré zmrazujú ich pohyb a *zoomujú* nás dovnútra rozpoloženia ich momentálnych pocitov. Na zozname online objednaných figúrok sú názvy ako: *Girl in the Corner – Cuddled in the Corner, Bikini Girl Resting, Two Hands Behind the Back, Graffiti Girls, Female Sniper Action Figure, Baseball Girl Model Scene Short Skirt*. Každá figúrka nám pripomína mikropříbeh v liminálnom priestore medzi tým, čo sa už stalo, a tým, čo po tom ostalo.

Model alebo miniatúrny filmový set 90-tkového obchod'áku sa stáva akýmsi autoportrétom dievčenskej nostalgie za niečím, čo kedysi drasticky priťahovalo našu pozornosť svojou preplnenosťou a blištiacim sa vizuálnym šumom, ktorý sa dnes transformoval do lamentácie a protestu — do zamilovania sa do prázdnoty. Do prekérnej disociácie. Do narušenia kontinuity prežívania akumulujúcej sa produkcie. Do neznesiteľnosti krutého optimizmu. Do vyčerpanej asociácie generujúcej zastatie v čase — pretože je to aj tak len koncept.

Keď Elvia Wilk v článku, ktorý Anne Marie Bedrychová cituje vo svojom texte, opisuje, ako ju fascinuje pozorovanie obrazu sv. Lucie, ktorá s ňou flirtuje cez nepriamy pohľad, rozpisuje sa

zároveň o fascinácii starými stredovekými manuskriptmi, pokrytými zvieracou kožou a vyobrazujúcimi repetitívne maľby rán a vytekajúcich kvapiek krvi, ku ktorým čitatelia pristupovali ako k fetišistickým ružencom — teda ich hladili, vylyzovali, mliaždili a stískali, aby precítili intímne spojenie s božskou prítomnosťou.

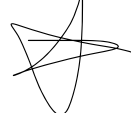
Elvia Wilk opisuje, ako ju vlastne nerajcuje doslovné vyobrazenie Krista a jeho rán, ale škrabanec na strane, ktorou prechádza a s ktorým sa identifikuje, pretože ho tam zanechala nejaká iná žena, ktorá sa snažila preniesť a precítiť skúsenosť niekoho iného cez túto knihu.

Vystavený 90-tkový obchodák mi pripomína túto starú knihu, kde sú *Girl in a Corner* a *Graffiti Girls* tými, čo vylyzujú a hladia jeho vyprázdnené vitríny pohľadom. Pozorujú sa v ich odraze a identifikujú sa s ich božskou vyprázdnenou lesklosťou. Ich nečinnosť a svedectvo premieta pomyselné škrabance do nájdených sklíčiek dotykov, z ktorých Anne Marie Bedrychová vytvorila svoju inštaláciu *Úhľadné koridory domečku moci*, ktorá akoby reprezentovala súčasnú ikonu melanchólie bábiky a eskalátoru a podsúvala poslanstvo lásky k prázdnote.

S jej prácou sa nestretávam prvýkrát a musím povedať, že vnímam, ako sa téma recyklácie, zbierania, transformácie znovuobjavuje v jej prístupe k tvorbe. Toto konkrétne dielo, ktoré — okrem dominantného obchodákovsko-ikonického prostredia — je ešte podporené ďalšími niekoľkokrátovo transformovanými objektmi, vnímam ako silnú poetickú materiálovú výpoveď, v ktorej cítiť potešenie z hackovania majstrovskej disciplíny a pôžitok z intuitívneho načúvania ranám, priamo krvácajúcim v nájdenom materiáli. Ich zošívanie nechce byť patologizujúce, ale skôr reparatívne — v zmysle rešpektu k jazvám a hnilobe.

**Odporúčam Anne Marii Bedrychovej udeliť titul MgA.
A hodnotím ju na výborné (1).**

25.5.2025, Frankfurt am Main

Zuzana Žabková